

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/56/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1222205948
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1222205948.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiány Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Blanky Malichovej v právnej veci žalobcu: Weis & Partners s.r.o., Priemyselná 1/A, 821 09 Bratislava, IČO: 47 234 776, zast. Lacko & Partners s.r.o., Miletičova 46, 821 08 Bratislava, IČO: 55 028 845, proti žalovanému v 1. rade: CENTRAL BUILDING investičná, s.r.o., Mierové námestie 11, 903 01 Senec, IČO: 44 699 794, v 2. rade: BENZINOL SLOVAKIA s. r. o., Mliekárenska 17, 821 09 Bratislava, IČO: 44 820 704, o zaplatenie 687,96 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č.k. B2-25Cb/196/2022-182 zo dňa 23. novembra 2023, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava III č.k. B2-25Cb/196/2022-182 zo dňa 23. novembra 2023 potvrdzuje.

Žalobca má proti žalovaným v 1. a 2. rade nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie (ďalej len súd) I. výrokom zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 687,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 507,96 eur od 18.4.2017 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur od 30.6.2017 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 80,- eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. výrokom žalobcovi súd priznáva proti žalovaným v 1.a 2. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Rozhodol tak s poukazom na §533 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), §§323 ods.1, 324 ods.1, 340a ods.1, 365, 369 ods.1,2, 369c ods.1 zák. č.513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len OBZ), čl. II ods. 1, 3, čl. III. ods. 1 Dohody.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 7.12.2022 domáhal zaplatenie sumy 687,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 507,96 eur od 18.4.2017 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur od 30.6.2017 do zaplatenia, titulom neuhradenia odmeny za poskytnuté právne služby a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 80,- eur (2 x 40,- eur).

Žalobu odôvodnil tým, že poskytoval žalovanému v 1. rade za odmenu právne služby. Žalovaný v 1. rade sa dostal do omeškania s úhradou odmeny za poskytovanie právnych služieb vyúčtovanej

splatnými a riadne doručenými faktúrami. Žalobca a obaja žalovaní v nadväznosti na uvedené uzavreli dňa 6.12.2019 dohodu o pristúpení k záväzku, v zmysle ktorej žalovaný v 1. rade uznal právny dôvod a výšku svojho dlhu voči žalobcovi v sume 687,96 eur a prehlásil, že nárok žalobcu, ako aj výška dlžnej sumy tak, ako je určená v predmetnej dohode, je správna. V zmysle predmetnej dohody žalovaný v 2. rade pristúpil k záväzku žalovaného v 1. rade voči žalobcovi popri žalovanom v 1. rade, pričom sa voči žalobcovi zaviazal, že záväzok žalovaného v 1. rade voči žalobcovi, ak ho nesplní žalovaný v 1. rade. Keďže žalovaní doposiaľ neuhradili jeho splatnú pohľadávku v zmysle dohody o pristúpení k záväzku, vyzval žalovaných písomnou výzvou zo dňa 4.11.2022, doručenou žalovanému v 1. rade dňa 14.11.2022 a žalovanému v 2. rade dňa 9.11.2022, na dobrovoľnú úhradu dlhu, všetko na účet žalobcu v banke v tvare F. N. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, I. XXXXXXXX. Žalovaní k dnešnému dňu na uvedenú predžalobnú výzvu žiadnym spôsobom nereagovali. Suma dlhu žalovaných voči v zmysle vyššie uvedenej dohody o pristúpení k záväzku, spolu v celkovej v sume 687,96 eur, pozostáva zo splatných a doposiaľ neuhradených faktúr č. 20170111, vystavená dňa 3.4.2018, splatná dňa 17.4.2017, na sumu 507,96 eur a č. 20170285 vystavená dňa 15.6.2017, splatná dňa 29.6.2017, na sumu 180,- eur. Okrem istiny pohľadávky a úroku z omeškania si vzhľadom na uvedené žalobca uplatňuje voči žalovaným aj nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur za každú splatnú a doposiaľ neuhradenú faktúru, t.j. v celkovej sume vo výške 80 eur (2 x 40,- eur).

Súd po vykonanom dokazovaní zistil nasledovný skutkový stav veci:

Medzi žalobcom a žalovanými bola dňa 6.12.2019 uzavretá Dohoda o pristúpení k záväzku, na základe ktorej žalovaný v 2. rade pristúpil k záväzku žalovaného v 1. rade uhradiť odmenu za poskytnuté právne služby, ktoré žalobca vyúčtoval faktúrami č. 20170111 zo dňa 3.4.2018 na sumu 180,- eur so splatnosťou dňa 17.4.2017 a č. 20170285 zo dňa 15.6.2017 na sumu 687,96 eur so splatnosťou dňa 29.6.2017. Žalovaný v 1. rade v uvedenej dohode uznal predmetný záväzok čo do dôvodu a výšky. Žalovaný v 1. rade v písomnom vyjadrení uviedol, že žalobcom uplatnený nárok neuznáva, a to ani len v časti. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal doručenie žalovaných faktúr a ani ich opodstatnenosť. Pre značný časový odstup je obtiažne zistiť, či mu faktúry boli vôbec niekedy doručené. Neopodstatnenosť žaloby odôvodnil tiež tým, že ak mu faktúry uvedené v žalobe boli doručené a boli odôvodnené, tak určite aj boli riadne uhradené. Na predžalobnú výzvu žalobcu reagoval listom zo dňa 15.12.2022, kde uviedol, že nárok žalobcu neuznáva, oznamuje, že faktúry boli uhradené, a teda vec považuje za vybavenú. Žalobca jednostranne ukončil poskytovanie právnych služieb, kde pri odovzdaní agendy bola podmienka úhrady všetkých faktúr, čo riadne splnil. Dôvodom odstúpenia od zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo strany žalobcu nebola nezaplatená odmena za právne služby. Pri ukončení poskytovania právnych služieb mu ako klientovi žalobca neposkytol žiadne také vyúčtovanie, z ktorého by vyplývalo, že existujú akékoľvek nedoplatky, tak ako to vyžadujú predpisy upravujúce výkon advokácie. Z dôvodu, že žalobca voči nemu inicioval viacero obdobných bezdôvodných konaní, resp. voči personálne a majetkovo prepojeným spoločnostiam, čo považuje z jeho strany za šikanózne, nakoľko to predstavuje značnú administratívnu záťaž. Žalobca si voči nemu, ako aj voči ďalším, so žalovaným majetkovo a personálne prepojeným spoločnostiam uplatnil obdobné nároky na zaplatenie fiktívnych pohľadávok. Žalobca si v týchto konaniach uplatňuje zväčša zanedbateľné sumy, teda postráda akýkoľvek hospodárny účel konania žalobcu. Je zrejmé, že cieľom konania žalobcu je zahltiť a poškodiť žalovaného. Konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, teda jeho konanie by nemalo požívať žiadnu právnu ochranu. Domnieva sa, že účelové vymáhanie zaplatených faktúr alebo úrokov z omeškania, môže byť v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi, a tiež v rozpore s predpismi SAK. Súdu dostatočne preukázal nedôvodnosť návrhu žalobcu a navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, žalobu považuje za účelovú, s cieľom neoprávnené vymáhať údajnú dlžnú sumu.

Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení k veci uviedol rovnakú argumentáciu ako žalovaný v 1. rade. Navyše iba doplnil, že Dohoda o pristúpení k záväzku zo dňa 6.12.2019 obsahom nereflektuje nárok, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto konaní, považuje ju za bezpredmetnú a navrhuje na ňu neprihliadať. Žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení (replike) k veci uviedol, že žalovaní vo svojich vyjadreniach uviedli jediné relevantné skutkové tvrdenie, v zmysle ktorého mali byť faktúry týkajúce sa uplatneného nároku riadne žalovanými uhradené. Svoje tvrdenia však žalovaní neosvedčili, keďže do konania nepredložili žiaden dôkaz o riadnej, ani o včasnej úhrade predmetných faktúr. Strany sporu uzavreli dňa 6.12.2019 dohodu o pristúpení k záväzku, v zmysle ktorej žalovaný 1 uznal právny dôvod a výšku svojho dlhu voči žalobcovi v sume 687,96 eur a prehlásil, že nárok žalobcu, ako aj výška dlžnej sumy, tak, ako je určená v predmetnej dohode, je správna. V zmysle predmetnej dohody žalovaný 2 pristúpil k záväzku žalovaného 1 voči žalobcovi popri žalovanom 1, pričom sa voči žalobcovi zaviazal, že záväzok žalovaného 1

voči žalobcovi splní za žalovaného 1, ak ho nesplní žalovaný 1. Vzhľadom na uvedené žalovaní v konaní neunesli dôkazné bremeno, keď nepreukázali uspokojenie uplatneného nároku, v dôsledku čoho sa vzhľadom na koncentráciu konania stalo v konaní nesporným jeho tvrdenie o existencii nároku uplatneného voči žalovaným, ktorý v konaní preukázal predložením dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 6.12.2019.

Súd ďalej uviedol, že predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby v sume 687,96 eur spolu s úrokom z omeškania ako aj paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 80,- eur (za 2 faktúry). Písomnou Dohodou o pristúpení k záväzku zo dňa 6.12.2019 žalovaný v 2. rade pristúpil k predmetnému záväzku žalovaného v 2. rade, ktorý zároveň v uvedenej Dohode tento záväzok uznal.

Pristúpenie k záväzku podľa tohto ustanovenia má ten význam, že ak sa niekto písomnou dohodou s veriteľom zaviazal, že mu za dlžníka zaplatí peňažný dlh, stáva sa jeho dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja sú voči nemu zaviazaní solidárne. Preto veriteľ môže požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak záväzok splní jeden z nich, zanikne záväzok aj toho druhého.

Uznanie záväzku (dlhu) je upravené v Obchodnom zákonníku ako zabezpečovací inštitút v tom zmysle, že zlepšuje procesné postavenie veriteľa tým, že mu uľahčuje vymôcť splnenie svojej pohľadávky (existencia záväzku sa v čase uznania predpokladá, pri súdnom spore dôkazné bremeno o neexistencii uznaného záväzku zaťažuje dlžníka, začiatok plynutia novej premlčacej lehoty). Podstatou inštitútu uznania záväzku je, že uznanie záväzku urobené spôsobom požadovaným zákonom zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že záväzok v uznanom rozsahu v čase uznania trval. Aby uznanie záväzku bolo účinné, zákon požaduje splnenie určitých požiadaviek. Z ustanovenia odseku 1 § 323 vyplýva, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon urobený dlžníkom a adresovaný veriteľovi. Zákon vymedzuje formálne aj obsahové náležitosti tohto jednostranného právneho úkonu. Z hľadiska obsahu Obchodný zákonník požaduje jednoznačné určenie uznaného záväzku bez špeciálnych požiadaviek na jeho určitosť. Preto nie je dôležité, či vo vyhlásení dlžníka sú presne použité výrazy "uznanie", alebo je výslovne vymedzený rozsah, v ktorom sa záväzok uznáva. V každom konkrétnom prípade bude rozhodujúca jednoznačnosť spôsobu vymedzenia záväzku, a nie spôsob tohto vymedzenia. V praxi sa často vymedzenie (identifikácia) záväzku, prípadne jeho výška realizuje odkazom na konkrétnu zmluvu, na základe ktorej záväzok vznikol, prípadne na iný doklad (faktúra). Pokiaľ by rozsah uznania záväzku nebol určený, má sa za to, že sa uznáva záväzok v celom rozsahu. Uznanie záväzku má za následok dva základné dôsledky. Predovšetkým je to vznik vyvrátiteľnej právnej domnienky o tom, že záväzok v čase uznania a v uznanom rozsahu trvá. Vzhľadom na vyvrátiteľnosť domnienky („predpokladá sa“) má dlžník naďalej možnosť preukázať, že záväzok nevznikol, prípadne že v čase uznania už netrval. Dôkazné bremeno o tejto skutočnosti (tým, že dlžník uznal záväzok) prešlo na dlžníka. Vznik vyvrátiteľnej právnej domnienky zaväzuje aj súd pri hodnotení dôkazov, a to v tom zmysle, že skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak (§ 192 CSP). Existencia záväzku je nesporná len v čase uznania. Preto z uznania záväzku nemožno vyvodzovať, že tento záväzok trvá aj neskôr (napr. môže zaniknúť na druhý deň po uznaní jeho splnením). Druhým významným dôsledkom uznania záväzku je, že od okamihu uznania záväzku začne plynúť nová štvorročná premlčacia lehota. Ak sa uznala iba časť záväzku, nová premlčacia doba plynie len pokiaľ ide o túto časť (§ 407 ods. 1). Tento dôsledok uznania záväzku je rovnaký, bez ohľadu na to, či sa uznal nepremičaný alebo premlčaný záväzok (§ 407 ods. 4). Nie je rozhodujúce ani to, akú dĺžku mala pôvodná premlčacia doba. Prítom treba rešpektovať všeobecné obmedzenie premlčacej doby, t.j. že bez ohľadu na iné ustanovenia Obchodného zákonníka, premlčacia doba sa skončí najneskôr po uplynutí desiatich rokov odo dňa, keď začala plynúť po prvý raz (§ 408 ods. 1).

Súd vyhodnotil žalobou uplatnený nárok v súlade s vykonanými dôkazmi ako aj citovanými zákonnými ustanoveniami a dospel k záveru, že tento je skutkovo i právne v celom rozsahu opodstatnený. Žalobca v konaní preukázal dôvodnosť uplatnenej pohľadávky písomnou Dohodou o pristúpení k záväzku, v ktorej bol tento určený ako záväzok vzniknutý z dôvodu neuhradenia faktúr č. 20170111 zo dňa 3.4.2018 na sumu 180,- eur so splatnosťou dňa 17.4.2017 a č. 20170285 zo dňa 15.6.2017 na sumu 687,96 eur so splatnosťou dňa 29.6.2017, čím bol zreteľne špecifikovaný číslom faktúry, dátumom jej vystavenia a splatnosti, fakturovanou sumou vrátane uvedenia dôvodu vzniku záväzku (za právne služby poskytnuté dlžníkovi). Nakoľko žalovaný v konaní nevyvrátil domnienku existencie uvedeného záväzku, súd ich zaviazal spoločne a nerozdielne na zaplatenie žalovanej sumy.

Omeškanie dlžníka so splnením peňažného záväzku sankcionuje Obchodný zákonník tak, že zákonným dôsledkom omeškania je vznik práva veriteľa na úrok z omeškania, a to vo výške zmluvne dohodnutej

alebo určenej v ustanovení § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Úrok z omeškania je príslušenstvom pohľadávky a v prípade splnenia zákonných predpokladov, povinnosť platiť úroky z omeškania nastáva priamo zo zákona, ktorý tiež stanovuje kritériá pre posudzovanie výšky úrokov z omeškania. Je nesporné, že žalovaní sú so splnením peňažného záväzku v omeškaní, preto žalobcovi vzniklo právo požadovať úrok z omeškania. Nakoľko jeho výšku nemali zmluvné strany v zmluve dohodnutú, resp. určenú, jeho výšku je potrebné určiť na základe zákona. Žalobcom požadovaná a súdom aj priznaná výška úroku z omeškania je plne v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami. Pri určení začiatku doby omeškania súd vychádzal z dátumu splatnosti faktúry a túto určil dňom nasledujúcim po splatnosti tej ktorej faktúry. Nakoľko je žalovaný v omeškaní, popri úroku z omeškania mu vznikol aj nárok na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 80,- eur, a to za každú omeškanú faktúru samostatne.

K problematike priznávania paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky súd poukázal na aktuálnu judikatúru Súdneho dvora: 1. Článok 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/ES zo 16. februára o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa má vykladať v tom zmysle, že: minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na faktúre, vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby.“ (rozsudok Súdneho dvora z 20.10.2022 vo veci C-585/20)

Ďalej súd uviedol, že žalovaní v konaní síce spochybovali žalobcom uplatnený nárok v otázke jeho existencie, svoje tvrdenie však nepreukázali. Popretie skutkových tvrdení žalobcu v tejto časti zo strany žalovaných súd vyhodnotil ako neúčinné, nakoľko žalovaní neuviedli vlastné skutkové tvrdenia o týchto skutočnostiach, pričom len samotné spochybnenie žalobcom tvrdených skutočností nemožno bez ďalšieho považovať za postačujúce. Pokiaľ žalovaní argumentujú, že faktúry boli uhradené, mal o tom predložiť dôkaz.

Nová právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu.

Žalovaní, pokiaľ chceli uniesť dôkazné bremeno svojho tvrdenia o úhrade uvedených faktúr, mali k tomu produkovať relevantný dôkaz (príjmový pokladničný doklad, výpis z účtu, poštovú poukážku a pod.). Argument žalovaných, že dlžník faktúry ani Dohodu nevedie vo svojom účtovníctve súd považuje za nepodstatný. Je vecou každého jedného podnikateľa, akým spôsobom vedie svoje účtovníctvo. Navyše tento argument vyznieva nepresvedčivo, ak žalovaný v 2. rade ako prístupujúci dlžník v dohode prehlásil, že sa oboznámil s dokladmi, na základe ktorých dlh vznikol, pričom túto Dohodu rovnako podpísal aj žalovaný v 1. rade.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, na základe ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže v tomto konaní mal plný úspech vo veci žalobca, súd mu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalovaní na pojednávaní žiadali doplniť dokazovanie o predloženie originálu Dohody o pristúpení k záväzku. Na doplnenie dokazovania o originál predmetnej dohody súd nevidel žiaden dôvod, nakoľko samotná kópia je dobre čitateľná, pričom jej pravosť mohli žalovaní spochybníť už v rámci svojho vyjadrenia k žalobe. Žalovaný v 2. rade sa vyjadril iba k jej obsahu, ktorý nereflektuje uplatňovaný nárok. Strany sporu pritom takmer vždy predkladajú do konania iba kópie listinných dôkazov. Súd z uvedených dôvodov tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol.

Pôvodne súd na pojednávaní konanom dňa 23.11.2023 vyhlásil rozsudok v znení: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 687,96 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 507,96 EUR od 18.4.2017 do zaplatenia, zo sumy 180,- EUR od 30.6.2017 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 80,- EUR a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi súd priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

Vzhľadom na to, že žaloba smerovala voči dvom žalovaným, predmetným výrokom nebolo rozhodnuté o celej časti predmetu konania (nebolo rozhodnuté o povinnosti druhého žalovaného). Nakoľko z uvedeného výroku nebolo zrejmé, ktorý zo žalovaných zaviazaný bol a o ktorom rozhodnuté nebolo, súd bezprostredne po vyhlásení rozsudku vyhlásil dopĺňací rozsudok. Vzhľadom na charakter chýbajúcej

nerozhodnutej časti (jeden zo žalovaných) súd v zmysle § 225 CSP vyhlásil dopŕňací rozsudok v znení, v ktorom je obsiahnutý celý predmet konania (Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť...).

2. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní v 1. a 2. rade.

Majú za to, že uplatnený nárok žalobcu nie je opodstatnený, a to či už skutkovo alebo právne. Žalobca v konaní nepreukázal dôvodnosť uplatnenej pohľadávky.

Žalovaní takisto v konaní namietali skutočnosť, že žalobca nepredložil doklady preukazujúce dôvodnosť pohľadávky, t.j. faktúry a potvrdenia o úhradách včas. Uvedené doklady boli predložené až na pojednávaní dňa 23.11.2023, čím nebola dodržaná a zachovaná potrebná lehota na prípravu na pojednávanie. Aj keď sa v prípade predmetných predložených dokumentov nejednalo o komplikované písomnosti, bolo ich viacero a preto pre náležité oboznámenie sa s nimi a ich vyhodnotenie nebolo žalovaným a ich právnenému zástupcovi poskytnutý dostatočný priestor. Mali za to, že priestor poskytnutý počas pojednávania nebol vôbec postačujúci, na základe čoho žiadali o odročenie pojednávania, čomu však nebolo vyhovené.

V zmysle vyššie uvedeného mali za to, že v predmetnom konaní došlo k porušeniu princípu rovnosti sporových strán zakotvený v čl. 6 CSP.

Ďalej poukázali nato, že písomnosti predkladané žalobcom na pojednávaní neboli predložené včas. Žalobca mal predložené dôkazy k dispozícii ešte pred samotným podaním návrhu na súd, avšak do konania ich predložil až na pojednávaní, teda spôsobom, aby sa žalovaní s ich obsahom nestihli celkom oboznámiť. V súvislosti s uvedeným mali za to, že súd na predložené písomnosti nemal v súlade s princípom koncentrácie konania prihliadať.

Taktiež poukázali na skutočnosť, že súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Celú podstatnú časť odôvodnenia v podstate vybavil len pár odsekmi, na ktorých stojí celý rozsudok, pričom je právom strany sporu, aby bolo rozhodnutie presvedčivo odôvodnené, čo sa však nestalo.

Poukázali na nález Ústavného súdu SR zo dňa 13.03.2003 sp. zn. II. ÚS 6/2003, nález Ústavného súdu SR zo dňa 04.02.2009 sp. zn. I. ÚS 117/07) nález Ústavného súdu SR zo dňa 12.06.2008 sp. zn. I. ÚS 114/2008, nález Ústavného súdu SR zo dňa 01.07.2010 sp. zn. III. ÚS 36/2010.

Z vyššie uvedenej judikatúry, ako aj zo znenia § 220 ods. 2 v spojení s 234 ods. 2 CSP jednoznačne vyplýva záver, že je porušením zákona (Civilného sporového poriadku), ako aj práva na spravodlivý súdny proces, ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje úvahy, ktorými sa súd pri aplikácii právneho predpisu riadil. Napadnuté rozhodnutie, ktoré tieto úvahy súdu neobsahuje, nezrozumiteľné, nedostatočne odôvodnené, a teda nezákonné.

Žalovaní preto vzhľadom na vyššie uvedené navrhli odvolaciemu súdu rozsudok Mestského súdu Bratislava III zo dňa 23.11.2023, sp. zn. B2-25Cb/196/2022-182 zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať žalovaným náhradu trov konania.

3. K odvolaniu sa vyjadril žalobca.

Uviedol, že žalovaní zmeškali lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe, pričom ani len nepožiadali súd o odpustenie zmeškania predmetnej lehoty, neuviedli ani žiadnu skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá ospravedlniť zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe, ani k svojim vyjadreniam k žalobe nepriložili žiaden dôkaz preukazujúci existenciu ospravedlniteľného dôvodu, pre ktorý by nebolo zo strany žalovaných možné podať vyjadrenie k žalobe v lehote určenej súdom, t. j. v lehote 15 dní od doručenia žaloby. Zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe preto nebolo možné zo strany súdu odpustiť ani jednému zo žalovaných a v predmetnom smere sa mala uplatniť koncentrácia konania. Nehovoriac o tom, že spoločný právny zástupca žalovaných doposiaľ do konania nepredložil riadnu plnú moc opatrenú zaručenou konverziou, a osoba poverená konaním v mene žalovaných, Z. G., súdu doposiaľ nepredložila poverenie na konanie v mene žalovaných opatrené zaručenou konverziou, takže na podania žalovaných by sa v konaní nemalo vôbec prihliadať.

Súd napriek tomu prihliadal na všetky vyjadrenia žalovaných v konaní, teda odpustil žalovaným zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe napriek tomu, že na odpustenie zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe nebol daný žiaden ospravedlniteľný dôvod, ako aj napriek tomu, že žalovaní žiaden ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe vo svojich oneskorene podaných vyjadreniach ani len netvrdili a ani jeho existenciu nepreukázali, ale hlavne napriek tomu, že žalovaní porušili svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, a že ich spoločný právny zástupca do konania doposiaľ nepredložil riadnu plnú moc opatrenú zaručenou konverziou. V

dôsledku uvedeného podľa žalobcu došlo k protiprávnemu zásahu do rovnosti strán v sporovom konaní v neprospech žalobcu, a tým aj do práv a právom chránených záujmov žalobcu.

Dôsledkom márneho uplynutia lehoty určenej súdom na podanie vyjadrenia k žalobe je okrem iného aj uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania, v dôsledku čoho súd konal voči žalobcovi diskriminujúco, keď v konaní prihliadal aj na oneskorené skutkové tvrdenia žalovaných, čím súd v konaní neoprávnene zvýhodnil žalovaných v neprospech žalobcu. Súd teda konal v rozpore s princípom rovnosti strán sporu, keď bez ospravedlniteľného dôvodu a napriek porušeniu povinnosti žalovaných konať s odbornou starostlivosťou odpustil žalovaným zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe.

Súd teda žalovaným určil lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe, ktorú súd považoval aj s prihliadnutím na rozsah žaloby za dostatočnú. Súd žalovaných poučil o následkoch nedodržania predmetnej lehoty. Žalovaní sa napriek uvedenému k žalobe v lehote určenej súdom nevyjadrili a ani súdu nepreukázali, resp. ani len netvrdili žiaden ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý by zo strany žalovaných nemalo byť možné dodržať lehotu určenú súdom. Členovia štatutárneho orgánu žalovaných porušili svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, keď sa k žalobe nevyjadrili včas. Boli teda splnené všetky predpoklady na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaných. Žalobca vzhľadom na uvedené súdu navrhol, aby v súlade s ustanovením § 273 zákona č. 160/2015 Z. z. vydal vo veci rozsudok pre zmeškanie žalovaných, ktorým by vyhovel žalobe v celom rozsahu. Žalobca vyjadril súhlas s tým, aby súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaných v prospech žalobcu bez nariadenia pojednávania.

Súd napriek tomu nevydal rozsudok pre zmeškanie žalovaných, ale nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom žalobe vyhovel, keďže žalobca svoj nárok odvodzoval od písomnej dohody o pristúpení k záväzku uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 6.12.2019, ktorú žalovaný začali rozporovať až na pojednávaní. V zmysle predmetnej dohody žalovaný 1 písomne uznal právny dôvod a výšku svojho dlhu voči žalobcovi v sume vo výške 687,96 eur a prehlásil, že nárok žalobcu, ako aj výška dlžnej sumy, tak, ako je určená v predmetnej písomnej dohode, je správna. V zmysle predmetnej písomnej dohody žalovaný 2 pristúpil k záväzku žalovaného 1 voči žalobcovi popri žalovanom 1, pričom sa voči žalobcovi písomne zaviazal, že záväzok žalovaného 1 voči žalobcovi splní za žalovaného 1, ak ho nesplní žalovaný 1.

Žalovaní v doterajšom priebehu konania, ako ani vo svojom odvolaní neuviedli ani jedno jediné relevantné skutkové tvrdenie, ktoré by bolo spôsobilé navodiť dôvodné pochybnosti o nároku uplatnenom zo strany žalobcu, pričom do konania nepredložili ani žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý navodiť dôvodné pochybnosti o nároku uplatnenom zo strany žalobcu. Žalobca má vzhľadom na uvedené za to, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne. Žalovaní vo svojom odvolaní neuviedli odvolacie dôvody, teda dôvody, pre ktoré žalovaní považujú napadnutý rozsudok za nesprávny, pričom naplnenie konkrétnych odvolacích dôvodov žalovaní v odvolaní ani nijako neodôvodnili, resp. ich naplnenie ani len nijako nepopísali. Odvolacie dôvody sú pritom esenciálnou náležitosťou odvolania. Už len z uvedeného dôvodu, bez ohľadu na vyššie uvedené, nie je možné odvolaniu žalovaných vyhovieť. Žalobca vzhľadom na uvedené odvolaciemu súdu navrhol, aby odvolaním napadnutý rozsudok Mestského súdu Bratislava III zo dňa 23.11.2023, č.k. B2-25Cb/196/2022-182 potvrdil rozsudkom, ktorým zároveň žalobcovi prizná nárok voči žalovaným na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhému zo žalovaných.

4. Žalovaní v odvolacej replike nesúhlasili s vyjadrením žalobcu. Aj naďalej mali za to, že uplatnený nárok žalobcu nie je opodstatnený, a to či už skutkovo alebo právne.

Žalobca sa v rámci svojho vyjadrenia nepochopiteľne sústreďuje len na jednu skutočnosť súvisiacu so zmeškaním lehoty na podanie vyjadrenia žalovaných k žalobe. Ide o absolútne irelevantný argument, ktorý žalobca podopiera sudcovskou koncentráciou konania.

„Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnocuje v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Sudcovská koncentrácia konania podľa § 153 CSP (na rozdiel od zákonnej koncentrácie konania) je teda v diskrečnej právomoci súdu.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 11.10.2023, sp. zn. I. ÚS 535/2023).

Pokiaľ ide o koncentráciu konania, je to práve žalobca, kto nepredložil včas doklady preukazujúce dôvodnosť tvrdenej pohľadávky. Uvedené doklady boli predložené až na pojednávaní uskutočnenom dňa 23.11.2023, na základe čoho by v zmysle argumentácie žalobcu nemal súd prihliadať práve na jeho vlastnú procesnú aktivitu a predložené dôkazy.

K včasnosti pre účely posudzovania aplikácie ustanovení o sudcovskej koncentrácii konania uvádza Krajský súd Košice, že „nie je želané, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a

požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné“ (Uznesenie Krajského súdu Košice zo dňa 24.8.2020, sp. zn. 11Co/276/2019)

To, že žalobca je od začiatku konania zastúpený advokátom je v súvislosti s koncentráciou konania ako takou o to zásadnejšia, pretože: „Účelom sudcovskej koncentrácie konania bolo zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napr. v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania) smerujúcemu k zbytočnému predlžovaniu konania (a k vzniku prieťahov v konaní), a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné.

Opakovane zdôraznili, že na základe uvedeného nebola zachovaná ani potrebná lehota na prípravu na pojednávanie, pretože na dostatočné preštudovanie predložených dokumentov nemali ako žalovaní, tak ani ich právny zástupca dostatok priestoru a času. Súd uvedené nepovažoval ani za dostatočný dôvod na odročenie pojednávania, na základe čoho mali za to, že v predmetnom konaní došlo zároveň aj k porušeniu princípu rovnosti sporových strán, ktorá sa prejavuje tzv. rovnosťou zbraní.

Opätovne navrhli odvolaciemu súdu, aby rozsudok Mestského súdu Bratislava III zo dňa 23.11.2023, sp. zn. B2-25Cb/196/2022-182 zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal žalovaným náhradu trov konania.

5. Žalobca v odvolacej duplike poukázal na to, že žalobcovi nie je zrejmé, aké dôkazy mal podľa žalovaných predkladať na pojednávaní. Žalovaní si pravdepodobne mýlia toto konanie s iným konaním žalobcu proti iným žalovaným zastúpeným rovnakým právnym zástupcom, v ktorom sa žalobca domáha iba príslušenstva pohľadávky, a v ktorom žalobca predložil na pojednávaní doklad o úhrade istiny zo strany žalovaných, teda dôkaz v prospech žalovaných, pričom keďže ide o úhradu žalovaných, nejde v predmetnom smere o žiadne nové, pre žalovaných neznáme skutočnosti.

Žalovaní si boli v predmetnom inom konaní vedomí vlastných úhrad, času ich vykonania, ako aj výšky predmetných úhrad, keďže ich sami vykonali. Navyše to boli práve žalovaní, ktorí mali predmetné dôkazy predložiť do konania, keďže ide o dôkazy v ich prospech. Žalobca sa však nemal záujem v predmetnom inom konaní domáhať voči žalovaným niečoho, čo mu nepatrí, resp. čo už od žalovaných raz dostal, preto napriek procesnej pasivite žalovaných predložil do konania aj dôkaz vo svoj neprospech namiesto toho, aby sa voči žalovaným opätovne domáhal aj istiny pohľadávky.

Skutočnosť, že súd v predmetnom inom konaní odpustil žalovaným zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe, by sa zároveň mala odzrkadliť aj na miere prísnosti súdu pri posudzovaní včasnosti predloženia dôkazov v prospech žalovaných zo strany žalobcu. Ak by navyše súd v predmetnom inom konaní nepripustil dôkazy o úhradách žalovaných, žalobca mohol rozšíriť žalobu aj o istinu pohľadávky. Ak by súd pripustil rozšírenie žaloby, žalovaní by boli nútení predložiť do predmetného iného konania detaily platieb, ktoré do konania predložil už skôr žalobca.

Ide však o iné konanie, ktoré s týmto konaním nesúvisí, pričom v tomto konaní sa žalobca domáha aj istiny pohľadávky, aj jej príslušenstva, keďže zo strany žalovaných nedošlo k úhrade žalovaných faktúr. V tomto konaní preto bolo na žalovaných, aby preukázali vlastnú úhradu žalovaných faktúr, pričom keďže v tomto konaní žalobca tvrdí, že k ich úhrade nedošlo, nemohol do tohto konania ani predložiť dôkaz o prípadných úhradách zo strany žalovaných. Žalovaní v odvolacej replike tvrdia aj údajnú nezrozumiteľnosť a údajné nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, avšak neuvádzajú, v čom vidia predmetné nedostatky jeho odôvodnenia.

Vzhľadom na charakter konania, v ktorom žalobca tvrdí negatívne skutočnosti, teda že k úhrade istiny žalovanej pohľadávky nedošlo, je dôvodnosť nároku žalobcu daná procesnou pasivitou žalovaných, ktorí do konania nepredložili žiaden dôkaz o vlastných úhradách žalovanej pohľadávky, prípadne iný dôkaz či aspoň skutkové tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé navodiť dôvodné pochybnosti o nároku uplatnenom zo strany žalobcu. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, logické a dostatočne odôvodnené, preto ho navrhuje potvrdiť ho aj zo strany odvolacieho súdu. Žalovaní vo svojom odvolaní navyše neuviedli odvolacie dôvody, teda dôvody, pre ktoré žalovaní považujú napadnutý rozsudok za nesprávny, pričom naplnenie konkrétnych odvolacích dôvodov žalovaní v odvolaní ani nijako neodôvodnili, resp. ich naplnenie ani len nijako nepopísali. Odvolacie dôvody sú pritom esenciálnou náležitosťou odvolania. Už len z uvedeného dôvodu, bez ohľadu na vyššie uvedené, nie je možné odvolaniu žalovaných vyhovieť.

Žalobca vzhľadom na uvedené odvolaciemu súdu navrhol, aby odvolaním napadnutý rozsudok Mestského súdu Bratislava III zo dňa 23.11.2023, č.k. B2-25Cb/196/2022-182 potvrdil rozsudkom, ktorým zároveň žalobcovi prizná nárok voči žalovaným na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhému zo žalovaných.

V rámci odvolacieho konanie právna zástupkyňa žalovaných JUDr. Michaela Pobijak, advokátka oznámila dňa 21.5.2024 odvolaciemu súdu, že došlo k ukončeniu právneho zastúpenia žalovaných.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, odvolaním žalovaných a vyjadrením žalobcu a žalovaných odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd konštatuje, že súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, jeho výsledky správne vyhodnotil a na jeho základe dospel k správne právnemu záveru o nároku žalobcu. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré na daný stav aplikoval a z ktorých vyvodil svoj právny záver. Odvolací súd sa so závermi súdu plne stotožňuje a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia uvádza. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie veci.

10. Predmetom sporu je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 687,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 507,96 eur od 18.4.2017 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur od 30.6.2017 do zaplatenia, titulom neuhradenia odmeny za poskytnuté právne služby a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 80,- eur (2 x 40,- eur). Oprávnenosť svojho nároku preukazoval žalobca Dohodou o pristúpení k záväzku zo dňa 6.12.2019 (ďalej len Dohoda) uzatvorenou medzi žalobcom a žalovanými, na základe ktorej žalovaný v 2. rade pristúpil k záväzku žalovaného v 1. rade uhradiť odmenu za poskytnuté právne služby, ktoré žalobca vyúčtoval faktúrami č. 20170111 zo dňa 3.4.2018 na sumu 180,- eur so splatnosťou dňa 17.4.2017 a č. 20170285 zo dňa 15.6.2017 na sumu 687,96 eur so splatnosťou dňa 29.6.2017. Žalovaný v 1. rade v uvedenej dohode uznal predmetný záväzok čo do dôvodu a výšky. Tento dôkaz žalobca predložil spolu s podanou žalobou, pričom žalovaní až na pojednávaní dňa 23.11.2023 žiadali predloženie originálu Dohody, nakoľko nemali možnosť sa s ním dôkladne oboznámiť.

K tomu odvolací súd dodáva, že Dohoda musela byť žalovaným známa už z predžalobnej výzvy na zaplatenie zo dňa 4.11.2022. Vyplýva to z vyjadrenia žalovaných zo dňa 3.3.2023, v ktorom uviedli, že „žalovaný (v 1. rade) reagoval na predžalobnú výzvu žalobcu a to listom zo dňa 15.12.2022, kde uviedol, že nárok žalobcu neuznáva, oznamuje, že faktúry boli uhradené a teda vec považuje za vybavenú“. Namietali len, že istinu určite uhradili, žiaden doklad o úhrade však nepredložili. Okrem toho žalovaní nenamietali ani platnosť Dohody. Súd dostatočne v bode 24., 25. odôvodnenia rozsudku vysvetlil dôsledky uznania záväzku v zmysle § 323 ods. 1 OBZ a prechod dôkazného bremena na žalovaných pokiaľ ide o vyvrátiteľnú domnienku, s čím sa odvolací súd plne stotožňuje.

Ďalšia námietka žalovaných, aby žalobca predložil jednotlivé faktúry taktiež neobstojí, nakoľko žalovaní si boli vedomí existencie Dohody, kde svoj dlh žalovaný v 1. rade uznal čo do dôvodu a výšky a žalovaný v 2. rade pristúpil k záväzku žalovaného v 1. rade.

Žalovaní ďalej namietali, že žalobca nepredložil doklady preukazujúce dôvodnosť pohľadávky, t.j. faktúry a potvrdenia o úhradách včas. Uvedené doklady boli, podľa žalovaných, predložené až na pojednávaní dňa 23.11.2023 a tým nemali dostatok priestoru počas pojednávania a ich žiadosti o odročenie pojednávania nebolo vyhovené. Preto došlo k porušeniu princípu rovnosti sporových strán zakotvených v čl.6 VSP.

Takisto žalobca namietal konanie súdu v rozpore s princípom rovnosti strán a to z toho dôvodu, že súd konal voči žalobcovi diskriminujúco, keď v konaní prihliadal aj na oneskorené skutkové tvrdenia žalovaných (napriek sudcovskej koncentrácii), čím súd v konaní neoprávnene zvýhodnil žalovaných v neprospech žalobcu.

Odvolací súd dodáva, že rovnosť strán znamená, že obidvom stranám konania musí byť poskytnutá rovnaká príležitosť prezentovať svoje tvrdenia spôsobom, ktorý ich nedostane do výrazne horšej situácie ako druhá strana.

Všetky sporové strany mali možnosť vyjadriť sa k predmetu sporu, navrhnúť dôkazy pričom súd zväží, ktorú dôkazy uskutoční a ktoré nie. Na pojednávaní dňa 23.11.2023 súd prezentoval predbežné posúdenie veci a dal sporovým stranám priestor na doplnenie dokazovania.

Z obsahu súdneho spisu, ako i z nahrávky vedenia pojednávania vyplýva, že žalobca na pojednávaní dňa 23.11.2023 nepredkladal žiadne ďalšie dôkazy, t.j. faktúry ani doklady o úhrade svojej pohľadávky. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že žalovaní si pomýlili toto konanie s iným konaním, v ktorom sa žalobca domáha len príslušenstva pohľadávky a v ktorom žalobca predložil doklad o úhrade istiny zo strany žalovaných. Bolo na žalovaných preukázať úhradu istiny tak, ako to tvrdili.

K námietke žalobcu i žalovaného k sudcovskej koncentrácii odvolací súd uvádza, že je na úvahe súdu, ako posúdi včasnosť uplatnenia prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku, a ktorým dôvodom omeškania s týmito procesnými úkonmi prizná charakter ospravedlniteľných dôvodov, prípadne, aké okolnosti na strane žalobcu či žalovaného posúdi ako akceptovateľné pre účely pripustenia oneskorených úkonov do konania. Úpravou povinnosti súdu uplatniť sudcovskú koncentráciu konania na návrh strany, by podľa názoru odvolacieho súdu, došlo k oslabeniu pozície tzv. silného sudcu, činnosť súdu by bola do veľkej miery automatizovaná a formálna pravda by bez ďalšieho prevyšovala nad potrebou posúdiť dôvody a okolnosti oneskoreného uplatnenia procesných úkonov, pričom takýto postupom hrozí, že skutkový základ budúceho rozhodnutia by mohol byť neprímerane zúžený. Sudcovská koncentrácia konania predstavuje pozitívne novum rekodifikovaného civilného sporového procesu, pričom jej aktuálna koncepcia je podľa názoru odvolacieho súdu postačujúca pre dosiahnutie cieľa vytýčeného novou právnou úpravou v Civilnom sporovom poriadku, ktorým je zrýchliť a zefektívniť sporové konanie.

Odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že uznesenie súdu, ktorým vyzval žalovaných, aby sa do 15 dní od doručenia uznesenia vyjadrili k žalobe bolo žalovanému v 1. rade doručené dňa 18.2.2023 a žalovanému v 2. rade dňa 17.2.2023. Lehota na podanie vyjadrenia k žalobe im uplynula 5.3 a 4.3.2023. Žalovaní sa k žalobe vyjadrili dňa 6.3.2023, t.j. jeden a dva dni po určenej lehote. Neprihliadnutie na vyjadrenie by bol zo strany súdu prílišný formalizmus. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd hodnotí námietku žalobcu, že súd neuplatnil sudcovskú koncentráciu konania, a to ani na námietku žalobcu, za irelevantnú.

11. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu, ktorý v bode 25. uviedol, že žalobca v konaní preukázal dôvodnosť uplatnenej pohľadávky písomnou Dohodou o pristúpení k záväzku zo dňa 6.12.2019, v ktorej bola určená ako záväzok vzniknutý z dôvodu neuhradenia faktúr č. 20170111 zo dňa 3.4.2018 na sumu 180,- eur so splatnosťou dňa 17.4.2017 a č. 20170285 zo dňa 15.6.2017 na sumu 687,96 eur so splatnosťou dňa 29.6.2017, čím bol zreteľne špecifikovaný číslom faktúry, dátumom jej vystavenia a splatnosti, fakturovanou sumou vrátane uvedenia dôvodu vzniku záväzku (za právne služby poskytnuté dlžníkovi). Nakoľko žalovaní v konaní nevyvrátili domnienku existencie uvedeného záväzku, súd ich zaviazal spoločne a nerozdielne na zaplatenie žalovanej sumy.

Súd v bode 34. odôvodnenia rozsudku taktiež správne uviedol, že žalovaní v konaní síce spochybňovali žalobcom uplatnený nárok v otázke jeho existencie, svoje tvrdenie však nepreukázali. Taktiež nepreukázali úhradu faktúr.

K tvrdeniu žalobcu, že súd napriek jeho žiadosti o rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 273 CSP nariadil vo veci pojednávanie, odvolací súd dodáva, že predmetné ustanovenie dáva súdu možnosť, ale nie povinnosť vydať rozsudok pre zmeškanie žalovaného.

12. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

13. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade trový odvolacieho konania.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).